

Kära Ameliavänner!

2010-02-27

Tack för alla adresser, medlemsavgifter och vänliga ord som droppat, och fortsätter droppa, in. Det känns skönt att vi blir mer och mer organiserade nu när snart sex år gått och vi är på väg att besöka Amelia och barnen.

För Simon och undertecknad känns det stort. Det blev faktiskt som vi hoppades 2004, men utan er alla hade det ju inte varit möjligt. Tack för att ni hjälpt oss förverkliga vår dröm!

En tråkig nyhet inför resan är att Lill Lindfors tyvärr inte kan komma med. Hon turnerar just nu med Riksteatern men insjuknade akut och som resultat blev tre redan sålda föreställningar inställda. Alternativa datum för nya föreställningar blir under den vecka hon planerat åka till Sakhumzi. Hon beklagar å det djupaste och hälsar till alla Sakhumzivänner att hon gärna ställer upp en annan gång.

Det kan väl ses som tur i oturen att vi, trots stora ansträngningar, inte lyckats finna någon som kunde ansvara för en Lill-konsert i Kapstaden.

För oss övriga är det Sakhumzi nästa!

Först ut är Lisette, Mikael och Molly samt Helena med lilla Smilla. Simon och jag åker den 23/3 tätt följda av Göran och Robert och under en vecka är samtliga på plats. Vi hoppas då få göra något extra för barnen men det enda som är bestämt är ett barnkalas för de små.

Amelia önskar att det blir på en vardag (när de stora är i skolan) mellan elva och två för sedan behöver dem sova. Lisette som i april 2008 åkte ner och ställde till ett kalas för hela Sakhumzi samlar just nu in kalaspengar. Vill ni vara med och sponsra ett barn med 50kr så skriv att det gäller barnkalaset.

Naturligtvis skall vi göra något med skolbarnen också men vad vet vi inte än.

Jag hade ett långt samtal med Amelia som verkligen ser fram emot att få träffa oss. Men eftersom livet på Sakhumzi är mycket inrutat (en förutsättning för att det skall fungera) får hon bestämma när det är bäst för oss att komma dit. Vardagar är tydligen bättre än helger eftersom alla är trötta efter en hektisk vecka och dessutom kan det vara oroligt på gatorna då många i Kåkstaden kopplar av med alkohol.

Förutom att göra saker för barnen hoppas vi få möta Sakhumzistyrelsen samt besöka den nya tomten och se hur arbetet fortskrider där.

Förhoppningsvis kan vi tillsammans göra en plan över vad som är mest angeläget för oss att hjälpa till med och kanske göra något direkt på plats.

En sak vet vi säkert och det är att vi skall inhandla en dator för Thorstens pengar. Köper vi på plats gynnar vi Sydafrika och Amelia kan med kvittot gå

tillbaka till affären om det behövs. Datorn skall bara användas till det Amelia tycker är viktigt. Den får inte bli en leksak, så en laptop blir nog bäst tror vi.

Musikläraren Nikiwe som en gång i veckan sjunger med barnen hoppas vi också få träffa. Hon och barnen planerar en liten konsert för oss. Kanske vi t.o.m. kan lära oss en sång på Xhosa och sjunga med barnen.

Lisette och jag har planer på att lära barnen hur man masserar varandra. Detta har ju blivit allt vanligare i Sverige och med tanke på hur viktigt det är med fysisk kontakt och hur få vuxna som finns på Sakhumzi kanske Amelia tycker att det är en bra idé. Vi har dock hört från Eva och Christer som besökt Sakhumzi nyligen att de vuxna är mycket kärleksfulla mot barnen. Här är ett utdrag ur en rapport de skrev efter sitt besök.

Dessa timmar på barnhemmet gjorde starkt intryck på oss. På barnhemmet bor 150 barn som såg glada, rena, välklädda och välmående ut. Vi träffade också spädbarn. Mama själv - Amelia får hjälp av 8 flickor som har växt upp på hemmet. Alla verkade kärleksfulla mot barnen. Barnen kom och ville hålla i handen och sökte ögonkontakt. De- som väl alla barn gör oavsett hudfärg eller bakgrund- gillade att man busade med dem. Barnen lekte och sjöng i ett utrymme som liknar ett garage där man lagt mattor och ritat på väggarna. Inga fönster men en gallergrind på kortsidan som gjorde att det kom in ljus. Barnen är antingen oönskade, övergivna (hur man nu kan vara det- å andra sidan när man ser levnadsförhållandena i kåkstäderna är det kanske inte så konstigt-) eller föräldralösa.

Att barnen mår så bra som de gör kan vi nog ta som bevis för att det vi gör ger resultat. Och det är just det som Amelia alltid säger : *Utan er hade det inte funnits något Sakhumzi.*

Nästa brev kommer först i april, när vi är tillbaka, och då får ni veta hur det gått.

Många varma hälsningar från styrelsen/Barbro

Amelias vänner plusgiro 4146312-6 bankgiro 356-1529

www.ameliasvanner.blogspot.com

